DET KONGELIGE
JUSTIS- OG BEREDSKAPSDEPARTEMENT

Prop. 81 L

(2025–2026)

Proposisjon til Stortinget (forslag til lovvedtak)

Endringer i politiloven (generell bevæpning av politiet)

Innhold

1 Proposisjonens hovedinnhold ... 5

2 Bakgrunn ... 5
2.1 Tidligere bevæpningsordning og utredninger av generell bevæpning ... 5
2.2 Lovendringene våren 2025 ... 6
2.3 Stortingets anmodningsvedtak 12. juni 2025 ... 6
2.4 Politidirektoratets beslutning om generell bevæpning ... 7
2.5 Erfaringer hittil med generell bevæpning ... 7
2.6 Erfaringer med elektrosjokkvåpen ... 7
2.7 Høringsnotatet 24. oktober 2025 ... 8

3 Grunnloven og menneskerettighetene ... 9

4 Gjeldende rett ... 10

5 Andre lands rett ... 11
5.1 Sverige ... 11
5.2 Danmark ... 11
5.3 Finland ... 11

6 Forslaget i høringsnotatet ... 12

7 Høringsinstansenes syn ... 12

8 Departementets vurdering ... 15
8.1 Innledning ... 15
8.2 Lovfesting av generell bevæpning av politiet ... 16
8.3 Rammer for bevæpningen ... 17

9 Økonomiske og administrative konsekvenser ... 19

10 Merknader til lovforslaget ... 19

Forslag til lov om endringer i politiloven (generell bevæpning av politiet) ... 21

DET KONGELIGE
JUSTIS- OG BEREDSKAPSDEPARTEMENT

Prop. 81 L

(2025–2026)

Proposisjon til Stortinget (forslag til lovvedtak)

Endringer i politiloven (generell bevæpning av politiet)

Tilråding fra Justis- og beredskapsdepartementet 27. mars 2026, godkjent i statsråd samme dag. (Regjeringen Støre)

1 Proposisjonens hovedinnhold

Justis- og beredskapsdepartementet foreslår i denne proposisjonen endringer i politiloven § 6 femte ledd om bevæpning av politiet. Det foreslås å erstatte hjemmelen for Politidirektoratet til å beslutte at politiet skal være bevæpnet i daglig tjeneste med en bestemmelse om at politiet i alminnelighet skal være bevæpnet med skytevåpen i tjenesten. Politidirektoratets myndighet til å gi nærmere bestemmelser om omfanget av bevæpningen foreslås videreført, men med noen justeringer. Det foreslås presisert at direktoratet skal gi bestemmelser om tjenestetyper og oppdrag som kan utføres ubevæpnet.

2 Bakgrunn

2.1 Tidligere bevæpningsordning og utredninger av generell bevæpning

Frem til 1. juli 2025 var norsk politi i utgangspunktet ikke bevæpnet med skytevåpen i tjenesten. Politiet hadde før dette en ordning med fremskutt lagring av våpen i tjenestekjøretøy, som innebar at en- og tohåndsvåpen ble medbrakt og oppbevart i politiets kjøretøy og tatt frem ved beslutning om bevæpning. Frem til lovendringen i juni 2025, som nærmere omtalt i punkt 2.2, hadde politiet hjemmel til å bevæpne seg i fire ulike situasjoner, jf. politiloven § 29 og våpeninstruksen § 3-2: For det konkrete oppdraget når situasjonen krevde det (oppdragsbevæpning), for en periode på inntil tre måneder når trusselbildet tilsa det (midlertidig bevæpning), for å beskytte sårbare objekter i et ubegrenset tidsrom (punktbevæpning) og ved patruljering mellom sårbare objekter hvor det allerede var besluttet punktbevæpning (områdebevæpning). For nærmere omtale av tidligere rettstilstand vises det til Prop. 140 L (2024–2025) *Endringer i politiloven (bevæpning i daglig tjeneste)* punkt 3 side 3.

I Prop. 140 L (2024–2025) er det også redegjort for tidligere utredninger av spørsmålet om innføring av generell bevæpning av politiet. Bevæpningsutvalget la frem sin utredning, NOU 2017: 9 *Politi og bevæpning – Legalitet, nødvendighet, forholdsmessighet og ansvarlighet*, 29. mars 2017. Utvalgets flertall (fem medlemmer) anbefalte å videreføre daværende modell med fremskutt lagring av en- og tohåndsvåpen i politiets kjøretøy. For nærmere omtale av utredningen vises det til Prop. 140 L (2024–2025) punkt 2.2 side 2. Maktmiddelutvalget la frem sin rapport *Politiets bruk av maktmidler* 7. november 2022. Utvalgets flertall (fem medlemmer) anbefalte innføring av generell bevæpning, se nærmere omtale i Prop. 140 L (2024–2025) punkt 2.3 side 2.

2.2 Lovendringene våren 2025

Regjeringen foreslo i Prop. 140 L (2024–2025) en bestemmelse i politiloven § 6 femte ledd om at Politidirektoratet kan beslutte generell bevæpning av politiet og gi nærmere bestemmelser om omfanget av bevæpningen. Forslaget hadde som formål å raskt gi hjemmel for å innføre generell bevæpning av politiet. Lovforslagene ble behandlet i Stortinget 12. og 16. juni 2025, jf. lovvedtak 131 (2024–2025) og Innst. 515 L (2024–2025). Endringsloven ble sanksjonert 20. juni 2025 og trådte i kraft samme dag. Politidirektoratet besluttet deretter å innføre generell bevæpning med virkning fra 1. juli 2025.

Departementets vurdering av behovet for generell bevæpning fremgår av Prop. 140 L (2024–2025) punkt 4 side 4:

> «Det er gode argumenter både for og imot å åpne for generell bevæpning av politiet. Økning i antall anmeldelser om vold mot politiet og trusselvurderinger som tilsier at politiet er en del av trusselaktørers fiendebilde, taler for innføring av permanent bevæpning. Det er også en økning i antallet kriminelle nettverk med betydelig voldspotensial. Politiet selv, både Politidirektoratet, PST og de fleste politidistriktene, mener at det er behov for generell bevæpning, særlig for at politiet i størst mulig grad skal kunne respondere raskt, adekvat og effektivt på alvorlige og uventede hendelser for å redde liv, og for at politiet skal kunne ivareta egen sikkerhet. Ifølge undersøkelser utført av Politihøgskolen ønsker et flertall av tjenestepersonene i politiet å innføre generell bevæpning, jf. Maktmiddelutvalgets rapport punkt 7.14.2. Ifølge politiet har erfaringene fra lengre perioder med midlertidig bevæpning vært gode.
>
> Norge er et av svært få land hvor politiet ikke er permanent bevæpnet. Politiet i de fleste andre land, både i Europa og ellers i verden, er generelt bevæpnet. […]
>
> Det er særlig den negative utviklingen i trusselbildet de senere årene, med raske endringer, stor usikkerhet og at trusselnivået over tid har vært vurdert som relativt høyt, samt økningen i antallet kriminelle nettverk med betydelig voldspotensial, som har vært avgjørende for forslaget som nå fremmes. Det som tidligere ville bli ansett som en alvorlig trusselsituasjon, fremstår i dag i større grad som normalsituasjonen. Forutsetningen som ligger til grunn for uttalelsene i Prop. 107 L (2015–2016) punkt 5.3 om at midlertidig bevæpning må være nødvendig for å håndtere en «alvorlig» trusselsituasjon, som må skille seg fra det som betegnes som en «ordinær» trusselsituasjon, er dermed endret.
>
> Departementet legger videre stor vekt på at politiet selv mener det er behov for generell bevæpning. Generell bevæpning vil styrke politiets beredskap mot alvorlige og uforutsette hendelser. Det vil også gjøre politiet i stand til å håndtere slike situasjoner raskere og mer ensartet enn det dagens ordning med fremskutt lagring av våpen tillater, samt ivareta politiets egen sikkerhet. Disse forholdene må etter departementets syn tillegges betydelig vekt.
>
> Norsk politis sivile preg beror ikke alene på hvorvidt politiet er bevæpnet i daglig tjeneste eller ikke, men på flere forhold. Et viktig moment er hvordan politiet opptrer i møte med innbyggerne. Selv om det besluttes generell bevæpning, vil politiet likevel kunne være ubevæpnet i situasjoner og oppdrag hvor det ikke er behov for bevæpning.»

Forslagene i Prop. 140 L (2024–2025) hadde ikke vært på alminnelig høring. Departementet uttalte i proposisjonen at spørsmålet om innføring av permanent generell bevæpning av norsk politi, og hvilke rammer som skal gjelde for bevæpningen, burde følge en ordinær lovgivningsprosess, og varslet at det ville utarbeides og sendes på høring et forslag til permanente regler om generell bevæpning av politiet, se proposisjonens punkt 1 side 1 og punkt 4 side 5. Det ble uttalt at departementet tok sikte på å komme tilbake til Stortinget med en lovproposisjon om permanente regler, med sikte på at disse skulle kunne være på plass i løpet av 2026.

Hjemmelen for Politidirektoratet til å beslutte at politiet skal være bevæpnet i daglig tjeneste er ikke tidsbegrenset, og den gjelder følgelig inntil loven eventuelt endres av Stortinget.

2.3 Stortingets anmodningsvedtak 12. juni 2025

Parallelt med behandlingen av Prop. 140 L (2024–2025) fattet Stortinget 12. juni 2025 følgende anmodningsvedtak (vedtak 1061):

> «Stortinget ber regjeringen fremme forslag om nødvendige lovendringer for å innføre generell bevæpning av politiet.»

Anmodningsvedtaket ble fattet i forbindelse med behandlingen av Dokument 8:89 S (2024–2025) om generell bevæpning av norsk politi, jf. Innst.

523 S (2024–2025). Proposisjonen her følger opp anmodningsvedtaket.

2.4 Politidirektoratets beslutning om generell bevæpning

Politidirektoratets beslutning 23. juni 2025 om generell bevæpning av politiet med virkning fra 1. juli 2025 gjelder for innsatspersonell som deltar i uniformerte og sivile patruljer, og som styres av og rapporterer til politidistriktets operasjonssentral. Innsatspersonell som tjenestegjør i særorgan omfattes av beslutningen når de styres av eller rapporterer til operasjonssentralen i et politidistrikt. Studenter omfattes ikke av beslutningen. Beslutningen om generell bevæpning gjelder bevæpning med pistol, og våpenet skal bæres ladd.

Personell som omfattes av beslutningen kan avvæpnes i konkrete oppdrag. Følgende fremgår av beslutningen:

> «Oppdrag der bevæpning vurderes å være uhensiktsmessig, upraktisk, uheldig eller støtende overfor innbyggerne kan utføres ubevæpnet. Dette kan for eksempel være polititjeneste som innebærer møter med mindreårige eller andre sårbare personer, skolebesøk i forebyggende øyemed, kontakt med pårørende, tjenestepersoner som vitner i retten eller annet.
>
> Operasjonssentralen skal påse at det gjennomføres vurdering av risiko for å beslutte om oppdraget skal utføres ubevæpnet. Beslutning om avvæpning treffes av operasjonsleder.
>
> Politidistrikt og særorgan skal holde oversikt over antall og typer oppdrag hvor det er besluttet avvæpning.»

Det er presisert at generell bevæpning ikke innebærer endringer i politiets tilnærming til oppdrag og oppdragsløsning.

2.5 Erfaringer hittil med generell bevæpning

Etter at generell bevæpning ble innført 1. juli 2025, viser innrapporteringene til Politidirektoratet at det totale antallet oppdrag der politiet har benyttet skytevåpen har økt noe fra 2024 til 2025, men antallet er på nivå med 2023. Ettersom omfanget og på hvilken måte politiet benytter skytevåpen er situasjonsbestemt, vil tallene variere fra år til år. Det er ingen forskjell i antall innrapporterte tilfeller i månedene før og etter innføringen av generell bevæpning i 2025 – det er rapportert om like mange oppdrag der politiet benyttet skytevåpen i årets seks første måneder som i de siste seks. Tallene gir ikke grunnlag for å trekke noen slutning om at innføringen av generell bevæpning har medført at politiet benytter skytevåpen oftere enn tidligere. Departementet understreker samtidig at vurderingen bør basere seg på utviklingen over tid, og at utviklingen også beror på andre faktorer enn bevæpningsordningen.

Tilbakemeldingene fra politidistrikter og særorgan indikerer at det er ulikheter i praksis for avvæpning, både når det gjelder omfanget av avvæpninger og hvilke typer oppdrag politiet avvæpner seg for. Dette følges opp av Politidirektoratet.

Politidirektoratet har satt ut et forskningsoppdrag til Universitetet i Umeå for å innhente og systematisere kunnskap om, blant annet, hvordan generell bevæpning i politiet blir praktisert. Departementet tar også sikte på at det etter en fem års tid foretas en evaluering av erfaringene med innføringen av generell bevæpning.

2.6 Erfaringer med elektrosjokkvåpen

Elektrosjokkvåpen, som er mindre dødelig enn skytevåpen, trekkes ofte frem som et alternativt maktmiddel til skytevåpen. Elektrosjokkvåpen ble gradvis innført i politiet fra 2023, og var tatt i bruk i alle politidistriktene innen utgangen av 2024. Formålet med innføringen av elektrosjokkvåpen var å differensiere politiets maktpyramide ytterligere, slik at politiet i enda større grad kan anvende makt som står i forhold til situasjonens alvor, tjenestehandlingens art og formål og omstendighetene for øvrig.

Universitetet i Umeå har evaluert erfaringene med elektrosjokkvåpen i politiet to år etter innføringen og leverte sin rapport til Politidirektoratet i februar 2026. Rapporten viser at elektrosjokkvåpen har fått en tydelig posisjon mellom lempeligere maktmidler og skytevåpen. Det vises til at tjenestepersoner fremhever at elektrosjokkvåpen kan redusere behovet for fysisk nærkamp og i enkelte tilfeller forebygge bruk av skytevåpen. Samtidig er våpenet ikke uten begrensninger, og effekten kan påvirkes av blant annet avstand, bekledning og tekniske forhold. Samlet sett konkluderer rapporten med at elektrosjokkvåpen har gitt politiet flere skadebegrensende handlingsalternativer, men det forutsetter høy kvalitet i opplæring, situasjonsvurdering og oppfølging for å sikre forholdsmessig og ansvarlig bruk. Elektrosjokkvåpen bør ikke forstås som en teknologisk løsning på komplekse utfordringer i

politiarbeidet. I rapporten anbefales det å overvåke effektene av elektrosjokkvåpen gjennom kontinuerlig datainnsamling som analyserer mønstre, kontekster og medvirkende faktorer, for å gi bedre forståelse for når og hvorfor elektrosjokkvåpen tas i bruk.

2.7 Høringsnotatet 24. oktober 2025

Forslag til endringer i politiloven § 6 femte ledd om generell bevæpning av politiet ble sendt på høring 24. oktober 2025, med høringsfrist 12. januar 2026. Høringsnotatet ble sendt til følgende instanser:

Departementene

Arbeids- og velferdsdirektoratet
Arbeidstilsynet
Arkivverket
Barneombudet
Barne-, ungdoms- og familiedirektoratet
Datatilsynet
Direktoratet for samfunnssikkerhet og beredskap
Domstoladministrasjonen
Etterretningstjenesten
Folkehelseinstituttet
Forsvarsstaben
Helsedirektoratet
Integrerings- og mangfoldsdirektoratet
Kommisjonen for gjenopptakelse av straffesaker
Kriminalomsorgsdirektoratet
Kripos
Likestillings- og diskrimineringsombudet
Luftfartstilsynet
Nasjonal sikkerhetsmyndighet
Norges institusjon for menneskerettigheter (NIM)
Politidirektoratet
Politiets sikkerhetstjeneste (PST)
Politihøgskolen
Regjeringsadvokaten
Riksadvokaten
Sametinget
Sekretariatet for konfliktrådene
Sivil klareringsmyndighet
Sivilombudet
Spesialenheten for politisaker
Statens barnehus
Statens sivilrettsforvaltning
Statistisk Sentralbyrå
Statsadvokatembetene
Stortingets kontrollutvalg for etterretnings-, overvåkings- og sikkerhetstjeneste (EOS- utvalget)
Sysselmesteren på Svalbard
Tilsynsrådet for tvangsreturer og utlendingsinternatet
Tolletaten
Utlendingsdirektoratet
Utlendingsnemnda
Vegdirektoratet
Økokrim

Det juridiske fakultet ved Universitetet i Bergen
Det juridiske fakultet ved Universitetet i Oslo
Det juridiske fakultet ved Universitetet i Tromsø
Forsvarets forskningsinstitutt
Forsvarets høgskole
Institutt for forsvarsstudier

Amnesty International Norge
Antirasistisk Senter
Den Norske Advokatforening (Advokatforeningen)
Den Norske Dommerforening
DIXI Ressurssenter
Nok. Norge
Forandringsfabrikken
Juridisk rådgivning for kvinner (JURK)
Juristforbundet
Jussbuss
Jussformidlingen
Kommunesektorens organisasjon (KS)
Landsorganisasjonen i Norge (LO)
Mediebedriftenes landsforening
Norges idrettsforbund
Norges politilederlag
Norges Røde Kors
Norsk forening for kriminalreform
Norsk Journalistlag
Norsk paramedicforening
Norsk Presseforbund
Norsk Redaktørforening
Næringslivets Hovedorganisasjon
Organisasjon mot offentlig diskriminering (OMOD)
Politiets Fellesforbund
Politijuristene
Redd Barna
Rettspolitisk forening
Stiftelsen for en Kritisk og Undersøkende Presse

Følgende instanser hadde merknader til forslaget:

Agder politidistrikt
Barneombudet
Finnmark politidistrikt
Innlandet politidistrikt
Kripos
Luftfartstilsynet

Møre og Romsdal politidistrikt
Nordland politidistrikt
Norges institusjon for menneskerettigheter (NIM)
Oslo politidistrikt
Politidirektoratet
Politiets hovedverneombud
Politiets sikkerhetstjeneste (PST)
Politiets utlendingsenhet
Politihøgskolen
Sør-Vest politidistrikt
Sør-Øst politidistrikt
Trøndelag politidistrikt
Utrykningspolitiet
Vest politidistrikt
Økokrim
Øst politidistrikt

Antirasistisk senter
Den Norske Advokatforening (Advokatforeningen)
Landsorganisasjonen i Norge (LO)
Norges Politilederlag i Parat
Norges Røde Kors
Politiets Fellesforbund
Redd Barna
Sentralt ungdomsråd i Oslo

Departementet mottok også høringssvar fra tre privatpersoner.

Følgende instanser har svart at de ikke avgir uttalelse i saken, eller at de ikke har merknader til forslaget:

Forsvarsdepartementet

Domstoladministrasjonen
Forsvaret
Nasjonalarkivet
Riksadvokaten
Statistisk sentralbyrå
Tolletaten

Høringsnotatet inneholdt også forslag til tilhørende endringer i våpeninstruksen. Høringsinstansenes merknader til disse vil bli vurdert av departementet i forbindelse med oppfølgingen av disse forslagene.

Enkelte høringsinstanser har hatt merknader til Politidirektoratets nærmere bestemmelser om omfanget av bevæpningen. Disse innspillene omtales ikke nærmere i denne proposisjonen.

3 Grunnloven og menneskerettighetene

Statens myndigheter må respektere og beskytte menneskerettighetene slik de er nedfelt i Grunnloven og menneskerettighetskonvensjoner som Norge er bundet av, herunder den europeiske menneskerettskonvensjon (EMK), som ved motstrid skal gå foran bestemmelser i annen norsk lovgivning, jf. menneskerettsloven §§ 2 og 3. Menneskerettighetene gir enkeltindivider en rekke rettigheter som staten ikke kan gripe inn i uten at nærmere bestemte vilkår er oppfylt.

Generell bevæpning av politiet vil påvirke borgerne, selv om politiets bevæpningsordning i seg selv ikke utgjør et inngrep overfor den enkelte som må ha grunnlag i lov. Flere rettigheter som er vernet etter Grunnloven og EMK kan likevel påvirkes av hva slags bevæpningsordning som besluttes.

Særlig sentral i denne sammenhengen er retten til liv etter Grunnloven § 93 første ledd og EMK artikkel 2. Høyesterett har så langt tolket den nevnte grunnlovsbestemmelsen i samsvar med EMK, slik konvensjonsbestemmelsen er tolket av Den europeiske menneskerettsdomstolen (EMD).

EMK artikkel 2 pålegger staten en negativ plikt til å avstå fra å ta liv, og en positiv plikt til å iverksette passende tiltak for å verne om livet til personer innenfor statens jurisdiksjon, se for eksempel *Fernandes de Oliveira mot Portugal* 31. januar 2019 (78103/14) avsnitt 104.

EMD har i sin praksis, med henvisning til retten til liv, fremhevet krav som har betydning for politiets bruk av makt. Kravene som stilles til staten knytter seg primært til bruken av maktmidlene, ikke til spørsmålet om politiet skal være bevæpnet. Hovedpunkter fra EMDs rettspraksis gjengis kort nedenfor.

I storkammerdommen *Giuliani og Gaggio mot Italia* 24. mars 2011 (23458/02) fastslo EMD at staten må ha et klart rammeverk som regulerer politiets bruk av makt. Domstolen uttalte blant annet at staten må sørge for å ha «appropriate legal and administrative framework defining the limited circumstances in which law enforcement officials may use force and firearms, in the light of the relevant international standards», og videre at «the national law regulating policing operations must secure a system of adequate and effective safeguards against arbitrariness and abuse of force and even against avoidable accident» (avsnitt 208-209).

Staten må også stille klare krav til myndighetspersonene som skal kunne bruke makt. EMD har blant annet i *Sašo Gorgiev mot den tidligere jugoslaviske republikken Makedonia* 19. april 2012 (49382/06) uttalt at staten må ha «high professional standards within their law-enforcement systems and ensure that the persons serving in these systems meet the requisite criteria […], when equipping police forces with firearms, not only must the necessary technical training be given, but the selection of agents allowed to carry such firearms must also be subject to particular scrutiny» (avsnitt 51).

I *Nachova m.fl. mot Bulgaria* 6. juli 2005 (43577/98 og 43579/98) uttalte EMD at «law enforcement agents must be trained to assess whether or not there is an absolute necessity to use firearms, not only on the basis of the letter of the relevant regulations, but also with due regard to the pre-eminence of respect for human life as a fundamental value» (avsnitt 97). Uttalelsen viser at forpliktelsen etter EMK artikkel 2 også rommer plikten til å lære opp polititjenestemenn i maktbruk, herunder bruk av skytevåpen.

Videre følger det av Grunnloven § 104 andre ledd og FNs barnekonvensjon artikkel 3 nr. 1 at barnets beste skal være et grunnleggende hensyn ved alle handlinger som berører barn. Hvilken vekt barnets beste skal ha når det står i konflikt med andre hensyn, må vurderes ut fra hvor sterkt berørt barnet er og hvor alvorlig beslutningen er for barnet.

4 Gjeldende rett

Politiloven § 6 femte ledd første punktum gir Politidirektoratet hjemmel til å beslutte at politiet skal være bevæpnet i daglig tjeneste. Bestemmelsen innfører ikke i seg selv generell bevæpning av politiet, jf. spesialmerknaden til bestemmelsen i Prop. 140 L (2024–2025) punkt 6 side 6. Ettersom bestemmelsen ikke oppstiller vilkår for å beslutte generell bevæpning eller rammer for beslutningen, kan bevæpning besluttes uten tidsbegrensning, og uavhengig av om det foreligger en alvorlig trusselsituasjon som skiller seg fra den ordinære, noe som tidligere var et vilkår for å beslutte midlertidig bevæpning. Det fremgår ikke uttrykkelig av ordlyden, men det fremgår flere steder i proposisjonen, herunder i spesialmerknaden, at det med bevæpning menes bevæpning med skytevåpen.

Av § 6 femte ledd andre punktum følger at Politidirektoratet gir nærmere bestemmelser om omfanget av bevæpningen, herunder knyttet til tid og sted, oppdragets art og på annen måte. Av spesialmerknaden fremgår:

> «Det kan for eksempel gis bestemmelser om at politiet skal eller kan være ubevæpnet i konkrete oppdrag eller visse oppdragstyper der det vil være uhensiktsmessig, upraktisk, til ulempe eller støtende overfor innbyggerne å bære våpen. Dette kan eksempelvis være polititjeneste rettet mot barn og unge, skolebesøk, vakthold på sykehus eller forebyggende oppdrag. Eksemplene er ikke uttømmende.»

Også i de generelle merknadene i Prop. 140 L (2024–2025) punkt 4 side 5 er det understreket at generell bevæpning ikke innebærer at politiet alltid skal bære våpen:

> «I dette ligger at det presumptivt vil være mange sider ved politiets tjenesteutøvelse som ikke krever at politiet bærer våpen, og at det også vil være situasjoner der bevæpning er lite tilrådelig. I visse tilfeller kan bevæpning være uhensiktsmessig, upraktisk, til ulempe eller virke støtende overfor innbyggerne. I slike tilfeller bør det være mulig å beslutte at oppdraget i det enkelte tilfelle eller generelt kan eller skal utføres ubevæpnet, slik det er lagt opp til i Politidirektoratets rundskriv RPOD-2021-5. Etter gjeldende rundskriv skal politidistrikt og særorgan gjennomføre risikovurderinger for å beslutte hvilke tjenestetyper og oppdrag som skal utføres ubevæpnet.»

Politiloven § 6 oppstiller for øvrig alminnelige krav til hvordan polititjenesten skal utføres, og disse har også betydning for bevæpningen. Blant annet følger det av bestemmelsens sjette ledd at barnets beste skal være et grunnleggende hensyn når tjenestehandlingen berører eller skjer overfor eller i nærvær av barn.

Vilkårene for bruk av skytevåpen følger av politiloven § 6 b. Skytevåpen kan bare brukes når det er absolutt nødvendig og hvor lempeligere midler forgjeves har vært forsøkt eller åpenbart ikke vil føre frem, og kun i konkret angitte situasjoner. Et eksempel er at en tjenesteperson eller andre trues med eller utsettes for en grov voldshandling eller annen grov integritetskrenkelse, og bruk av våpen fremstår som nødvendig for å hindre tap av menneskeliv eller alvorlig personskade, jf. bestemmelsens første ledd bokstav a.

Nærmere regler om bevæpning av politiet og politiets bruk av skytevåpen mv. er gitt i våpen-

instruks for politiet, som er fastsatt av departementet med hjemmel i politiloven § 29 første ledd. Instruksen gjelder både for det ordinære politiet og PST, og stiller blant annet krav til personellet som skal bevæpnes. Bare tjenestepersoner med gyldig godkjenning kan bevæpnes, med mindre situasjonen antas å kreve umiddelbar væpnet innsats for å avverge eller stanse voldsanvendelse mot person, og godkjent personell ikke vil være tilgjengelig i tide, jf. våpeninstruksen § 3-1. Bestemmelsen gjelder både for bevæpning med skytevåpen, gassvåpen og sprengvåpen. Vilkårene for bevæpning med skytevåpen følger av § 3-2, mens §§ 3-3 og 3-4 har bestemmelser om beslutningskompetansen. Vilkårene for og beslutning om bevæpning med henholdsvis gassvåpen og sprengvåpen er regulert i §§ 3-5 og 3-6.

Skytevåpen er i våpeninstruksen § 1-4 (6) definert som enhånds- og tohånds skytevåpen godkjent til bruk i politiet. Nærmere regler om bruk av skytevåpen er gitt i kapittel 4. I § 5-3 oppstilles krav til rapportering, herunder krav om at enhver benyttelse av skytevåpen skal rapporteres til Politidirektoratet.

5 Andre lands rett

5.1 Sverige

Den svenske politiloven (polislagen, 1984:387) har regler om politiets bruk av makt i 10 § og alminnelige prinsipper for politiets inngripen i 8 §. *Kungörelse (1969:84) om polisens användning av skjutvapen (skjutkungörelsen)* har nærmere regler om politiets bruk av skytevåpen. Bruk av annet skytevåpen enn pistol krever samtykke fra Polismyndigheten eller Säpo, men denne kompetansen kan delegeres til andre ansatte i politiet, se 4 § og 5 §.

For Polismyndighetens skytevåpen gjelder *Förordning (1996:31) om statliga myndigheters skjutvapen m.m.* Etter 8 § skal myndigheten sørge for at skytevåpen kun tildeles til personer som har behov for våpenet i tjenesten, har tilstrekkelig kunnskap om håndtering av våpenet og om sikkerhetstiltak knyttet til håndteringen av våpen, og som er pålitelige ut fra et sikkerhetsperspektiv. Det stilles også krav til oppbevaring og transport av skytevåpnene, se 11 § til 17 §.

Polismyndigheten har etter 18 § myndighet til å gi forskrifter om anvendelsen av forordningen. Bestemmelser om håndtering av skytevåpen er gitt i Polismyndighetens föreskrifter (PMFS) 2025:2, hvor det blant annet er stilt ytterligere krav til personellet som skal bære skytevåpen og hvordan skytevåpnene skal oppbevares og transporteres. Polismyndigheten har også gitt retningslinjer i PM 2025:5 om håndtering og bruk av skytevåpen i polititjenesten. Det fremgår av avsnitt 7.1.2 at tjenestepistolen skal bæres i oppdrag som kan medføre bruk av vold. En tjenesteperson kan avvæpne seg i spesifikke oppdrag om han eller hun vurderer at bevæpningen vil være til skade for oppdraget. Det samme gjelder ved beslutning fra en overordnet. Beslutningen skal nedtegnes.

5.2 Danmark

Den danske politiloven (LBK nr 1270 af 29/11/2019 med senere endringer) har regler om politiets bruk av makt i kapittel 4. Lovens §§ 15 og 16 regulerer politiets maktbruk. Skytevåpen er særskilt regulert i § 17. Det følger av § 21 at «Justitsministeren fastsætter nærmere regler om politiets anvendelse af skydevåben […]», som er gitt i *Bekendtgørelse om politiets anvendelse af visse magtmidler m.v.* (BEK nr 825 af 17/06/2024).

Det er ikke gitt regler om bevæpning i den danske politiloven, og det er opp til rikspolitisjefen i Danmark å beslutte i hvilket omfang politiet skal være bevæpnet. Det fremgår av Rigspolitiets retningslinjer om uniformering av dansk politi at politiet i forbindelse med utendørs tjeneste/patruljetjeneste skal være bevæpnet. Ved innendørstjeneste med publikumskontakt kan direktøren for politikretsen besluttet at tjenesten kan foregå ubevæpnet.

5.3 Finland

Regler om politiets bruk av skytevåpen er gitt i den finske politiloven av 2011 (polislagen, 872/2011) kapittel 2, 10 §. Politiloven har ingen bestemmelser om bevæpning. Innenriksministeren er imidlertid gitt myndighet til å gi forskrifter om blant annet «rätt att bära maktmedelsredskap».

Nærmere bestemmelser er gitt i *Inrikesministeriets förordning 245/2015 om polisens maktmedel och stoppande av fordon*. Det følger av 4 § at polititjenestepersoner bare har rett til å bære og bruke maktmidler dersom de har fått opplæring og gjennomført nivåprøve for maktmidler. Av 16 § fremgår det at «Polisstyrelsen ger vid behov närmare interna föreskrifter för polisförvaltningen som gäller verkställigheten av denna förordning».

Enhver polititjenesteperson skal være bevæpnet med skytevåpen, og skal delta i trening minst to ganger hvert år, samt bestå en skyteprøve. Tjenestepersonene kan avvæpnes når bevæpning

anses unødvendig, for eksempel i forbindelse med seminarer og arrangementer når uniformen brukes som paradeuniform. Hovedregelen er imidlertid at politiet er bevæpnet når de er i oppdrag og utenfor politistasjonen.

6 Forslaget i høringsnotatet

I høringsnotatet foreslo departementet å lovfeste i politiloven § 6 femte ledd at politiet i alminnelighet er bevæpnet med skytevåpen i daglig tjeneste. Det ble vist til at det dermed vil være Stortinget, og ikke Politidirektoratet, som tar den overordnede beslutningen om at norsk politi er bevæpnet i daglig tjeneste. Departementet viste til at spørsmålet om politiet skal være bevæpnet i daglig tjeneste ikke bare berører politiet selv, men hele samfunnet, og at dette er et politisk og prinsipielt spørsmål av samfunnsmessig betydning.

I høringsnotatet ble det uttalt at det kan tenkes i hvert fall følgende tre alternative reguleringsmåter til å lovfeste at politiet i alminnelighet er bevæpnet: 1) beholde dagens ordning med at Politidirektoratet beslutter bevæpning i daglig tjeneste, 2) legge beslutningsmyndigheten i loven til departementet, som eventuelt kan delegere myndigheten videre til direktoratet, jf. politiloven § 15, og 3) lovfeste at beslutning om generell bevæpning treffes av direktoratet med samtykke fra departementet. Departementet uttalte at de ulike alternativene i større eller mindre grad vil gjøre beslutningen om generell bevæpning til en faglig eller politisk vurdering. Høringsinstansene ble invitert til å komme med sitt syn på de alternative reguleringsmåtene.

Videre foreslo departementet å videreføre Politidirektoratets myndighet til å gi nærmere bestemmelser om omfanget av bevæpningen, men med noen justeringer. Departementet foreslo å innta i lovbestemmelsen at direktoratet skal gi nærmere bestemmelser om tjenestetyper og oppdrag som kan utføres ubevæpnet, med det formål å forankre i loven at enkelte tjenestetyper og oppdrag fortsatt kan gjennomføres ubevæpnet. Som begrunnelse for å legge denne myndigheten til Politidirektoratet ble det vist til at det er politiet på taktisk og operasjonelt nivå som på bakgrunn av risikovurderinger og informasjon om det enkelte oppdrag, er best egnet til å vurdere om et konkret oppdrag kan og bør utføres uten bevæpning. Departementet la til grunn at det i vurderingen av hvilke tjenestetyper og oppdrag som skal utføres ubevæpnet må ses særlig hen til hvem politiet forventer å møte i oppdraget. Departementet uttalte at det for eksempel kan være et mulig utgangspunkt at politiet ikke er bevæpnet i møte med barn og andre sårbare personer, med mindre konkrete vurderinger i den enkelte situasjonen tilsier noe annet. Det ble vist til at barnets beste skal være et grunnleggende hensyn ved tjenestehandlinger som berører eller skjer overfor eller i nærvær av barn, noe som legger føringer for de retningslinjene direktoratet skal gi.

Departementet skisserte muligheten for å innta i lov eller forskrift at «tjenestetyper og oppdrag der bevæpning vil kunne være uhensiktsmessig, upraktisk, til ulempe eller virke støtende overfor innbyggerne, kan utføres ubevæpnet». Formuleringen bygger på Politidirektoratets tidligere beslutninger om midlertidig bevæpning i rundskriv RPOD-2021-5 og Politidirektoratets beslutning 23. juni 2025 om generell bevæpning. Det ble imidlertid vurdert at en slik formulering vil kunne legge føringer for den konkrete vurderingen av om et oppdrag skal utføres ubevæpnet som det kan være mer naturlig at Politidirektoratet gir føringer om. Høringsinstansene ble invitert til å komme med innspill til reguleringen av ubevæpnede oppdrag.

7 Høringsinstansenes syn

Politidirektoratet, i likhet med de fleste av politidistriktene og særorganene, støtter forslaget om å lovfeste generell bevæpning av politiet. Både direktoratet og andre høringsinstanser viser til at spørsmålet om generell bevæpning angår hele samfunnet og berører grunnleggende verdimessige og prinsipielle forhold av stor samfunnsmessig betydning, og at den overordnede beslutningen derfor bør tas av Stortinget og forankres i lov. *Politiets Fellesforbund* peker også på at det er viktig med publisitet om beslutningen og begrunnelsen for den, og at dette er tilgjengelig, og mener dette best sikres ved at bestemmelsen om bevæpning inntas direkte i politiloven. Forslaget om lovfesting støttes også av *Politiets sikkerhetstjeneste (PST), Politihøgskolen* og *Norges Politilederlag i Parat*.

Møre og Romsdal politidistrikt og *Politiets utlendingsenhet* støtter gjeldende regulering, hvor myndigheten til å beslutte bevæpning i daglig tjeneste ligger til Politidirektoratet. *Landsorganisasjonen i Norge (LO)* mener at beslutningsmyndigheten i loven bør legges til departementet, med fullmakt til å delegere myndigheten til Politidirektoratet.

Sør-Vest politidistrikt og *Finnmark politidistrikt* mener det strengt tatt ikke er nødvendig med en lovhjemmel for generell bevæpning, men støtter likevel en lovfesting. *Kripos* mener at lovfesting verken er nødvendig eller hensiktsmessig. I uttalelsen vises det til at det er bruken av skytevåpen som krever hjemmel i lov, og at selve bevæpningen er uproblematisk i forhold til legalititetsprinsippet. Det vises også til at verken Sverige, Finland eller Danmark har lovfestet selve bevæpningen. Kripos mener at bevæpningen kan fastsettes ved instruks. Samtidig peker Kripos på at et argument for likevel å lovfeste generell bevæpning kan være at slik bevæpning bryter med en lang tradisjon og er resultat av et politisk spørsmål avgjort av Stortinget.

Også *Advokatforeningen* er enig med departementet i at spørsmålet om generell bevæpning av politiet bør fastsettes på politisk nivå, og ikke internt i politiet etter rene politifaglige vurderinger. Advokatforeningen støtter imidlertid ikke generell bevæpning av politiet. De mener det ikke er fremlagt et faktisk grunnlag for å konkludere med at fremskutt lagring av våpen i politiets kjøretøy ikke har vært tilstrekkelig for å respondere på de trusselsituasjonene politiet har stått overfor. De viser også til at tilliten til norsk politi generelt har vært svært høy. Etter deres syn er politiets sivile preg og fremtoning i kontakt med befolkningen en medvirkende faktor til at tilliten til norsk politi har ligget i helt øvre sjikt i forhold til andre sammenlignbare land. De er bekymret for at et mindre sivilt preg allerede har vært en medvirkende faktor til fallende tillit til politiet, og at generell bevæpning vil akselerere denne utviklingen. Advokatforeningen foreslår subsidiært at lovfestingen av generell bevæpning gjøres tidsbegrenset, kombinert med en lovfestet plikt for departementet til å legge frem en evaluering av ordningen og forslag til videre regulering i god tid før utløpet.

Antirasistisk Senter er negative til generell bevæpning, og mener at det reiser alvorlige rettssikkerhetsmessige, tillitsmessige og diskrimineringsrelaterte spørsmål. De uttrykker bekymring for at bevæpning kan forsterke opplevelsen av kriminalisering av bestemte grupper, at situasjoner som tidligere kunne vært løst gjennom dialog, i større grad får et konfronterende preg, og at dette vil virke i motsatt retning av forebyggende og tillitsskapende politiarbeid. Subsidiært mener senteret at det må gis tydelige rammer for bevæpningen, herunder tydelige definerte unntak i lov eller forskrift for situasjoner hvor politiet ikke skal være bevæpnet.

Politihøgskolen foreslår at hjemmelen for generell bevæpning plasseres i politiloven kapittel V om forskjellige bestemmelser, eventuelt i ny § 6 c. I uttalelsen vises det til at politiloven § 6 inneholder de grunnleggende prinsippene for politiets utførelse av tjenesten, både med og uten makt, mens hjemmelen for bevæpning gir overordnede føringer for politiets utrustning, uten at den vil påvirke de prinsipielle utgangspunktene for hvordan tjenesten utføres.

Kripos og *Politihøgskolen* mener at ordlyden bør endres fra «politiet» til «politiets innsatspersonell». *Politidirektoratet* mener det bare er politiets innsatspersonell som kan bevæpnes, men at det likevel ikke er unaturlig at begrepet «politiet» benyttes i loven og at det overlates til direktoratet å gi utfyllende bestemmelser om personkretsen. *Kripos* og *Sør-Vest politidistrikt* viser til at «politiet» også vil omfatte ansatte i PST, som ikke er underlagt Politidirektoratet. Det pekes derfor på et behov for klargjøring av hva som vil gjelde for PST. *Norges politilederlag i Parat* mener det bør åpnes for at også ansatte eller innbeordrede ved relevante utdanningsaktiviteter ved Politihøgskolen kan omfattes av en beslutning om generell bevæpning.

Kripos og *Sør-Vest politidistrikt* foreslår at «i daglig tjeneste» tas ut av ordlyden. *Kripos* mener begrepet er uheldig, upresist og at det kan misforstås, og uttaler: «[…] lest bokstavelig kan det lede til en tanke om at de mer uvanlige og kanskje farligere oppdrag fortsatt vil kreve egen bevæpningsordre, hvilket jo ikke er meningen med forslaget.» *Politidirektoratet* er enig i at formuleringen kan virke uklar, og foreslår heller at «i tjenesten» benyttes. Flere høringsinstanser bemerker at ordlyden «i alminnelighet» signaliserer at noen oppdrag kan utføres ubevæpnet.

Politidirektoratet, sammen med de fleste av politidistriktene og særorganene som har uttalt seg om denne delen av høringen, støtter forslaget om at direktoratet skal gi nærmere bestemmelser om omfanget av bevæpningen. Direktoratet, samt *Øst politidistrikt* og *Vest politidistrikt,* viser til at det vil kunne være behov for å regulere omfanget av bevæpningen i takt med endringer i samfunnet, og at dette best kan ivaretas ved at kompetansen til å gi nærmere bestemmelser om omfanget av bevæpningen legges til Politidirektoratet. Direktoratet viser til at det innenfor rammene av direktoratets bestemmelser må være politiet på taktisk og operasjonelt nivå som vurderer og beslutter om konkrete oppdrag skal utføres uten bevæpning, basert på risikovurderinger og annen informasjon om det enkelte oppdrag. *Øst politidistrikt* mener at

Politidirektoratets myndighet til å gi nærmere bestemmelser om omfanget av bevæpningen bør plasseres i våpeninstruksen.

LO mener det må fremgå tydelig at enkelte oppdrag bør og skal utføres ubevæpnet, og at det er særskilt viktig blant annet i forbindelse med møter med barn og unge og forebyggende oppdrag. Også *Norges Røde Kors* er opptatt av at det kommer tydelig frem at enkelte oppdrag fortsatt bør kunne utføres ubevæpnet. Organisasjonen mener at det i § 6 femte ledd andre punktum bør stå at Politidirektoratet skal gi nærmere bestemmelser om tjenestetyper og oppdrag som «bør» utføres ubevæpnet, istedenfor «kan», blant annet fordi dette gir et sterkere incentiv til å gjennomføre oppdrag ubevæpnet. Videre uttales det at det må gis klare føringer for hvordan denne vurderingen skal gjennomføres, for å sikre forutsigbarhet for politiet og politiets samarbeidsaktører. Organisasjonen ønsker at politiet som utgangspunkt er ubevæpnet når de samhandler med dem, for eksempel ved aktiviteter rettet mot barn og unge og i søk- og redningsoppdrag. De viser til at tilstedeværelse av bevæpnet politi i deres aktiviteter og bygninger kan utfordre de humanitære prinsippene arbeidet deres bygger på.

Barneombudet uttaler at det ikke kan se at barns rettigheter er omtalt i høringsnotatet, og at det heller ikke er vurdert hvilke potensielle konsekvenser endringene vil ha for barn. Ombudet mener dette er svært uheldig, og at det medfører at høringsinstansene ikke får mulighet til å ta stilling til departementets vurdering av hvordan forslaget vil kunne påvirke barn.

Redd Barna mener at grunnprinsippet om at politiet i Norge skal ha et sivilt preg er spesielt viktig i forebyggende arbeid rettet mot barn og unge. Organisasjonen mener at loven bør inneholde en hovedregel om at oppdrag rettet mot barn, eller der barn er til stede, utføres ubevæpnet, med mindre konkrete vurderinger i den enkelte situasjon tilsier noe annet. Dette begrunnes blant annet med at det gir tilstrekkelig fleksibilitet, samtidig som det forutsetter en etterprøvbar vurdering av om bevæpning likevel var riktig. Alternativt støtter organisasjonen forslaget om å innta i lov eller forskrift at «tjenestetyper og oppdrag der bevæpning vil kunne være uhensiktsmessig, upraktisk, til ulempe eller virke støtende overfor innbyggerne, kan utføres ubevæpnet». Også *Norges Røde Kors f*oreslår å innta dette i loven. *Sentralt ungdomsråd i Oslo* mener at politiet ikke bør være bevæpnet når de skal drive forebyggingsarbeid rettet mot ungdommer, samt når de gjennomfører skolebesøk, besøk på fritidsklubber og lignende.

Politiets Fellesforbund understreker at det at barn er involvert, ikke er egnet som avgjørende kriterium for hvorvidt bevæpning kan unnlates. Også *Politihøgskolen* påpeker at enkelte unge og sårbare personer kan utgjøre en stor trussel. *Politidirektoratet* peker på at oppdrag som involverer barn og sårbare personer må vurderes særskilt, men understreker samtidig at også slike oppdrag kan innebære risiko som gjør bevæpning nødvendig. Direktoratet foreslår følgende tilføyelse i loven:

> «Det skal blant annet tas hensyn til om bevæpningen kan virke støtende overfor innbyggerne, særlig i oppdrag som involverer barn og sårbare personer. Politiet skal alltid foreta en konkret vurdering av risiko knyttet til det enkelte oppdrag, sett hen til formålet med generell bevæpning.»

Vest politidistrikt mener det er sentralt at terskelen for avvæpning blir sett opp mot beredskap og responstid. Distriktet fremhever at formålet med bevæpning nettopp er de plutselig oppdukkende hendelsene hvor det er tidskritisk å gripe inn med skytevåpen.

Politiets utlendingsenhet fremhever at det bør ligge en risikovurdering til grunn for en eventuell avvæpning. *Politihøgskolen* mener at handlingsrommet for avvæpning må være begrenset og basert på en konkret og grundig risikovurdering. Det anføres at vurderingen ikke nødvendigvis kan knyttes til tjenestetyper eller typetilfeller av oppdrag, men til spesielle og generelle forhold ved oppdraget og situasjonen i området for øvrig. Høgskolen uttaler at hvorvidt politiets bevæpningsstatus oppleves som støtende, vil være en subjektiv vurdering, og at lovverk og instrukser bør benytte objektive begreper. Politihøgskolen mener videre at det ikke skal være en plikt til å vurdere avvæpning. *Politiets Fellesforbund* peker på at hvorvidt bevæpning vil oppfattes støtende henger sammen med om dette avviker fra det normale, og at dette spørsmålet vil bli mindre aktuelt når politiet i alminnelighet er bevæpnet.

Politidirektoratet, *Øst politidistrikt*, *Sør-Øst politidistrikt* og *Politiets Fellesforbund* støtter departementets vurdering om at det ikke er nødvendig eller hensiktsmessig å lovregulere at bevæpning i daglig tjeneste kun gjelder enhåndsvåpen.

Norges institusjon for menneskerettigheter (NIM) bemerker at menneskerettslige regler verken pålegger eller forbyr generell bevæpning av politiet, og at de derfor ikke har overordnede synspunkter på om dette bør innføres i Norge, eller på de aktuelle lovforslagenes utforming som sådan. NIM mener likevel at generell bevæpning av politiet krever en vurdering av om dagens rutiner for opplæring, trening, oppfølging m.m. er tilstrekkelige, og at dette henger sammen med sikringsplikten etter EMK artikkel 2. NIM etterlyser videre ytterligere tiltak for å beskytte psykisk syke. Det bemerkes at selv om det ligger noe på utsiden av lovforslaget, så bør det arbeides langs flere akser for å redusere risikoen for at det oppstår skarpe situasjoner som involverer psykisk syke personer. Det etterlyses også en vurdering av om permanent bevæpning av politiet kan bidra til å forsterke de negative sidene av politiets bistand til helsetjenesten. NIM mener videre at det er grunn til å vurdere nærmere om en ordning hvor det kun er bevæpnet politi som kan utføre tvang mot psykisk syke utenfor institusjon, er hensiktsmessig og lovlig. NIM etterlyser også en særlig omtale av bruk av våpen i massetjeneste, da dette kan reise særlige spørsmål i relasjon til demonstrasjonsfriheten.

Sentralt ungdomsråd i Oslo mener at det positive med generell bevæpning er at politiet raskere kan reagere på alvorlig kriminalitet. Samtidig uttrykker rådet bekymring for at generell bevæpning vil påvirke ungdommers tillit til politiet i negativ retning. Rådet trekker frem tazer (elektrosjokkvåpen) og batong som alternativer.

Politihøgskolen peker på at befolkningens oppfatning av politiet ikke nødvendigvis handler om hvorvidt politiet er bevæpnet eller ubevæpnet, men at det er vel så viktig for befolkningens tillit hvordan politiet opptrer og kommuniserer.

Politidirektoratet understreker at de har stor oppmerksomhet mot at tilnærmingen til oppdragsløsningen ikke skal endres med innføringen av generell bevæpning. Direktoratet bemerker at politiet har vært bevæpnet i lange perioder tidligere og har god erfaring med å bære våpen i daglig tjeneste. Politiet har også god kompetanse og ferdigheter til forsvarlig bruk og håndtering av våpen uavhengig av bevæpningsmodell. Direktoratet viser til at vilkårene for å bruke skytevåpen er uendret, og at politiet så langt det er mulig også skal ha en defensiv taktisk tilnærming i sin oppgaveløsning for å redusere behovet for bruk av makt.

Luftfartstilsynet gjør oppmerksom på at det er begrensninger i polititjenestepersoners adgang til å bære våpen på lufthavner og i kabinen på luftfartøy.

8 Departementets vurdering

8.1 Innledning

Det er et politisk og prinsipielt spørsmål av stor samfunnsmessig betydning og interesse om norsk politi skal være bevæpnet med skytevåpen i tjenesten. Det spørsmålet vurderte Stortinget våren 2025, og konkluderte med lovvedtaket 16. juni 2025 om at Politidirektoratet kan beslutte generell bevæpning av politiet og gi nærmere bestemmelser om omfanget av bevæpningen. I Prop. 140 L (2024–2025) punkt 3 side 3 er det lagt til grunn at en ordning med permanent, generell bevæpning av politiet må vedtas av Stortinget. Proposisjonen her bygger på at en slik bevæpningsordning for norsk politi fortsatt skal være forankret i lov.

Om behovet for generell bevæpning viser departementet til redegjørelsen i Prop. 140 L (2024–2025), som også fremgår av proposisjonen her punkt 2.2. Selv om erfaringene med innføringen av elektrosjokkvåpen, som redegjort for i punkt 2.6, tilsier at elektrosjokkvåpen i noen tilfeller kan erstatte skytevåpen, så gjør ikke innføringen av elektrosjokkvåpen at behovet for generell bevæpning med skytevåpen bortfaller. Erfaringene med generell bevæpning av politiet etter 1. juli 2025, omtalt i punkt 2.5, er gode. Selv om det totale antallet oppdrag hvor politiet benyttet skytevåpen økte fra 2024 til 2025, er det ingen forskjell i antall innrapporterte tilfeller i månedene før og etter innføringen av generell bevæpning i 2025. Proposisjonen her tar utgangspunkt i at norsk politi nå er og fortsatt skal være bevæpnet, men det drøftes hvordan generell bevæpning bør reguleres i politiloven. Departementet foreslår noen endringer, herunder om hvem – lovgiver, departement eller direktorat – som skal treffe beslutningen.

Departementet bemerker at flere av høringsinstansene har hatt innspill til de nærmere bestemmelsene om omfanget av bevæpningen, og reglene og rammene for politiets bruk av våpen som er fastsatt av Politidirektoratet. Disse innspillene vil det være relevant for direktoratet å se hen til i sitt videre arbeid. De omtales ikke nærmere i denne proposisjonen.

8.2 Lovfesting av generell bevæpning av politiet

I dag er det opp til Politidirektoratet å beslutte at politiet skal være bevæpnet med skyteråpen i daglig tjeneste. Denne løsningen ble valgt da man raskt ønsket å gi en hjemmel som åpnet for generell bevæpning. I Prop. 140 L (2024–2025) punkt 4 side 4 er det vist til at en beslutning om bevæpning av politiet i daglig tjeneste, er og bør være en utpreget politifaglig vurdering. Stortingsbehandlingen viste da også at politiets egen vurdering av behovet for bevæpning var et vektig argument for lovendringen.

Departementet mener fortsatt at direktoratets faglige vurdering av behovet for generell bevæpning av politiet veier tungt. Samtidig berører spørsmålet om slik bevæpning ikke bare politiet selv, men hele samfunnet. Hvilket politi samfunnet skal ha, og hvilke maktmidler det skal ha tilgjengelig i ulike situasjoner, er knyttet til overordnede verdi- og samfunnsspørsmål som det ikke alene kan være opp til politiet selv å avgjøre. Det er et politisk og prinsipielt spørsmål av samfunnsmessig betydning om norsk politi skal være generelt bevæpnet med skyteråpen.

I høringsnotatet ble det foreslått å lovfeste i politiloven at politiet i alminnelighet er bevæpnet med skyteråpen i daglig tjeneste. Samtidig ble det det skissert tre alternative reguleringsmåter, se punkt 6, som i større eller mindre grad vil gjøre beslutningen om generell bevæpning til en faglig eller politisk vurdering. De fleste høringsinstansene som har uttalt seg om denne delen av forslaget, støtter departementets forslag om å lovfeste at politiet i alminnelighet er bevæpnet med skyteråpen i daglig tjeneste.

Departementet fastholder at når det nå skal på plass en mer permanent regulering av generell bevæpning av politiet, bør løsningen være å lovfeste at politiet i sin alminnelighet er bevæpnet. Det legges dermed opp til at Stortinget, og ikke Politidirektoratet, skal ta den formelle og overordnede beslutningen om at norsk politi er bevæpnet i tjenesten, se forslaget til endringer i politiloven § 6 femte ledd første punktum. Det vil dermed fremgå av politiloven at norsk politi i alminnelighet er bevæpnet med skyteråpen.

Med «i alminnelighet» gis det uttrykk for at det normale er at politiet er bevæpnet med skyteråpen, og at det er et bevæpnet politi befolkningen må forvente å møte. Det signaliserer samtidig, som noen høringsinstanser også er inne på, at ikke alt politipersonell er bevæpnet, og at ikke alle oppdrag nødvendigvis utføres med bevæpning. Er politiet ubevæpnet vil det enten være fordi aktuelt personell ikke er omfattet av de nærmere bestemmelsene om omfanget av bevæpningen, eller fordi det er besluttet avvæpning i tråd med direktoratets nærmere bestemmelser om tjenestetyper og oppdrag som kan utføres ubevæpnet, jf. forslaget til § 6 femte ledd andre punktum.

Basert på innspill i høringen har departementet kommet til at formuleringen «i daglig tjeneste» bør erstattes med «i tjenesten». Dette er en enklere, men fortsatt dekkende formulering. Det kan da ikke oppstå tvil om hvorvidt «daglig» innebærer noen form for begrensning, slik noen høringsinstanser har pekt på. Samtidig får «i tjenesten» frem at bevæpningsordningen kun gjelder under utøvelse av polititjeneste.

Departementet har vurdert hvor i politiloven hjemmelen for generell bevæpning bør stå. Politihøgskolen har foreslått at bestemmelsen plasseres i politiloven kapittel V om forskjellige bestemmelser, eventuelt i en ny § 6 c. Departementet har kommet til at at det er mest hensiktsmessig å beholde nåværende plassering i politiloven § 6, som et eget femte ledd. Reguleringen av generell bevæpning vil da fremgå av samme bestemmelse som de alminnelige reglene om hvordan polititjenesten skal utføres, som også vil sette sentrale rammer for bevæpningen. Dette omfatter blant annet at politiet bare kan anvende makt under tjenesteutførelsen i den utstrekning det er nødvendig og forsvarlig, og at barnets beste skal være et grunnleggende hensyn når tjenestehandlingen berører eller skjer overfor eller i nærvær av barn. Det passer også godt inn at bestemmelsen om vilkår for bruk av skyteråpen fremgår av etterfølgende § 6 b.

Det er det ordinære politiet det i politiloven § 6 femte ledd siktes til, selv om PST også er en del av politiet. Oppgavene og oppdraget til PST er i denne sammenheng av en annen karakter enn det øvrige politiets. Livvakttjenesten ved PST er allerede fast bevæpnet, jf. våpeninstruksen § 3-2 (2), men bærer i motsetning til vanlig uniformert politi våpenet skjult. Bevæpnet politi ellers skal normalt være uniformert og bære skyteråpenet synlig, med mindre tjenestens art eller situasjonen tilsier noe annet, jf. våpeninstruksen § 3-1 (2). Øvrige tjenestepersoner i PST kan også bevæpnes i henhold til reglene i våpeninstruksen, herunder etter reglene om oppdragsbevæpning, jf. § 3-2 (1) og (2). PSTs behov for bevæpning anses derfor tilfredsstillende dekket av bestemmelsene i våpeninstruksen. Våpeninstruksens regler om oppdragsbevæpning vil også være aktuelle for det ordinære politiet, for eksempel for tjenestepersoner som ikke er omfattet av generell bevæpning.

8.3 Rammer for bevæpningen

I dag har Politidirektoratet myndighet til å fastsette «nærmere bestemmelser om omfanget av bevæpningen, herunder knyttet til tid og sted, oppdragets art og på annen måte», jf. politiloven § 6 femte ledd andre punktum. Hensynet til at innholdet i regelverket skal være lett tilgjengelig og forutberegnelig for allmennheten, og hensynet til demokratisk kontroll med politiet, kan tilsi at rammene for generell bevæpning av politiet i størst mulig grad fremgår av lovbestemmelsen. Departementet har vurdert ulike muligheter for innramming av den generelle bevæpningen, se nedenfor, men har kommet til at nærmere regulering i lovs form både er vanskelig og lite hensiktsmessig. En finner det eksempelvis vanskelig å angi i lovbestemmelsen situasjoner eller oppdrag hvor politiet som hovedregel eller utgangspunkt skal være ubevæpnet når det først er innført generell bevæpning. Departementets vurdering er dessuten at når lovgiver har truffet den overordnede beslutningen om generell bevæpning, og samtidig gjør det tydelig at beslutningen verken er ensbetydende med at bevæpningen skal omfatte alle i politiet eller at politiet alltid skal bære skytevåpen, bør de nærmere vurderinger og beslutninger om omfang og eventuell avvæpning være politifaglige.

Departementet foreslår derfor å videreføre Politidirektoratets myndighet til å gi nærmere bestemmelser om omfanget av bevæpningen, se forslaget til andre punktum i politiloven § 6 femte ledd. Omfanget av bevæpningen kan blant annet omfatte bestemmelser om hvilke tjenestepersoner som skal være bevæpnet, hvilken type skytevåpen de skal være bevæpnet med og retningslinjer for hvilke tjenestetyper og oppdrag mv. som kan, eventuelt bør, utføres ubevæpnet.

Det foreslås imidlertid noen endringer i bestemmelsen. «Gir» foreslås endret til «skal gi» for å tydeliggjøre Politidirektoratets plikt til å gi nærmere bestemmelser om omfanget av bevæpningen.

Videre foreslås det å endre angivelsen av hva Politidirektoratet skal gi nærmere bestemmelser om. Departementet mener at det viktigste og mest sentrale er at det kommer tydelig frem at enkelte oppdrag fortsatt kan utføres ubevæpnet. Departementet foreslår derfor å innta i lovbestemmelsen at Politidirektoratet skal gi bestemmelser om tjenestetyper og oppdrag som kan utføres ubevæpnet, se forslaget til andre punktum i politiloven § 6 femte ledd. Dette vil innebære en lovmessig forankring av at enkelte tjenestetyper og oppdrag fortsatt kan gjennomføres ubevæpnet. En slik formulering i loven tydeliggjør politiets plikt til å vurdere avvæpning for nærmere angitte tjenestetyper og oppdrag, i tråd med direktoratets nærmere bestemmelser.

Departementet mener at det er politiet på taktisk og operasjonelt nivå som på bakgrunn av risikovurderinger og informasjon om det enkelte oppdrag, er best egnet til å vurdere om oppdraget kan eller bør utføres uten bevæpning. Slike oppdrag kan for eksempel være polititjeneste rettet mot barn og unge, herunder i form av skolebesøk og forebyggende oppdrag, vakthold på sykehus, kontakt med pårørende eller der tjenestepersoner vitner i retten. Departementet legger til grunn at det ved utarbeidelsen av nærmere bestemmelser om når politiet kan eller bør være ubevæpnet, særlig må ses hen til hvem politiet forventer å møte i oppdraget. Det kan for eksempel være at utgangspunktet bør være at politiet ikke er bevæpnet i møte med barn og andre sårbare personer, med mindre konkrete vurderinger i den enkelte situasjon tilsier noe annet. Politiloven § 6 sjette ledd om at barnets beste skal være et grunnleggende hensyn ved tjenestehandlinger som berører eller skjer overfor eller i nærvær av barn, legger føringer for de nærmere bestemmelsene direktoratet skal gi.

Departementet har vurdert om det bør gjøres andre avgrensninger og presiseringer i lovteksten knyttet til omfanget av bevæpningen, herunder hvilket personell i politiet som er omfattet og hvilken type skytevåpen som tillates. Enkelte høringsinstanser mener at ordlyden i bestemmelsen bør endres fra «politiet» til «politiets innsatspersonell», og har også hatt innspill til hvilke typer innsatspersonell som bør omfattes av generell bevæpning. Departementet opprettholder forslaget om å benytte begrepet «politiet» i lovteksten. Departementet mener at Politidirektoratet er nærmest til å vurdere hvilket politipersonell som skal være generelt bevæpnet. Departementet har vurdert om det bør lovfestes at generell bevæpning kun gjelder enhånds skytevåpen, men har kommet til at det verken er nødvendig eller hensiktsmessig. Politidirektoratet vil gi nærmere bestemmelser om dette.

I høringsnotatet skisserte departementet muligheten for å innta i lov eller forskrift at «tjenestetyper og oppdrag der bevæpning vil kunne være uhensiktsmessig, upraktisk, til ulempe eller virke støtende overfor innbyggerne, kan utføres ubevæpnet». En slik formulering vil tydeliggjøre i loven at det må gjøres en avveining av ulike hensyn. Formuleringen bygger på retningslinjene for Politidirektoratets tidligere beslutninger om mid-

lertidig bevæpning i henhold til rundskriv RPOD-2021-5, og på Politidirektoratets beslutning 23. juni 2025 om generell bevæpning. Flere høringsinstanser er positive til å innta denne eller en lignende formulering i loven. Andre peker på at formuleringer som «støtende» innebærer en subjektiv vurdering, og at lovverket bør benytte objektive begreper.

Departementet fastholder at hva som er uhensiktsmessig, upraktisk, til ulempe eller vil virke støtende overfor innbyggerne er momenter som må hensyntas, både ved utformingen av direktoratets nærmere bestemmelser og i de konkrete vurderingene av om et oppdrag kan eller bør utføres ubevæpnet. En lovfesting av slike hensyn vil imidlertid ikke gi særlig veiledning til politiet utover det som uansett vil være en del av den politifaglige vurderingen. Eksempelvis vil bæring av skytevåpen i situasjoner eller i konkrete tilfeller hvor det vil bli vurdert som støtende, og uten at det er nødvendig, ikke være i samsvar med godt politifaglig arbeid. Departementet vurderer at det heller ikke vil gi god veiledning eller forutberegnelighet for befolkningen. Det bør overlates til Politidirektoratet å identifisere, vurdere og eventuelt gi føringer om hvilke forhold og momenter som skal hensyntas og avveiningen mellom dem.

Departementet understreker at bevæpning av politiet i tjenesten er et beredskapstiltak som innebærer at skytevåpen skal være tilgjengelig på tjenestepersonens kropp. Tjenesteoppdrag skal for øvrig utføres i tråd med politilovens og våpeninstruksens øvrige regler, både de generelle reglene om hvordan tjenesten skal utføres og de spesifikke bestemmelsene om bruk av skytevåpen. Det understrekes at det ikke foreslås endringer i vilkårene for bruk av skytevåpen i politiloven § 6 b og våpeninstruksen § 4-3. Skytevåpen kan fremdeles bare brukes når det er absolutt nødvendig og hvor lempeligere midler forgjeves har vært forsøkt eller åpenbart ikke vil føre frem, og kun i konkret angitte situasjoner. Det legges heller ikke opp til endringer i de alminnelige bestemmelsene om ledelse og ansvar og fremgangsmåten for bruk av våpen, som er regulert i våpeninstruksen §§ 4-1 og 4-2.

Alminnelig bevæpning av politiet endrer heller ikke de prinsipielle utgangspunktene for hvordan tjenesten skal utføres. Departementet er enig med høringsinstansene som har påpekt dette. Prinsippet om minst mulig bruk av makt gjelder som før, og vil internaliseres gjennom utdanningen og opplæringen av politiet. Etter hvert som nye generasjoner tjenestepersoner kommer til som ikke har erfaring fra en i hovedsak ubevæpnet politirolle, vil det være viktig å styrke vektlegging av kommunikasjon, konflikthåndtering og tilbakeholdenhet i maktbruk, både gjennom opplæring, trening og øvelser, men også gjennom uformelle sosialiseringsprosesser, normer og praksiser. Hvordan politiets myndighetsutøvelse og maktbruk kommer til uttrykk i språk, risikokommunikasjon og vektlegging av handlingsalternativer vil over tid påvirke praksisutviklingen og ha betydning for politiets legitimitet og tillit i befolkningen.

All bruk og trussel om bruk av skytevåpen skal fortsatt rapporteres til Politidirektoratet, jf. våpeninstruksen § 5-3. Det er også et rammeverk for oppfølging av saker hvor politiet har benyttet våpen. Spesialenheten for politisaker skal motta varsel og iverksette etterforsking i alle saker hvor noen har blitt skadet som følge av at politiet har løsnet skudd. Det følger av påtaleinstruksen § 34-6 andre ledd at Spesialenheten skal etterforske saker hvor noen er død eller alvorlig skadet som følge av politiets tjenestehandlinger, uavhengig av mistanke om straffbart forhold. I tillegg har Riksadvokaten gitt instruks om at det bør iverksettes etterforsking når politiet har skadet noen ved bruk av skytevåpen, uavhengig av anmeldelse og selv om skaden ikke er alvorlig (Riksadvokatens rundskriv 3/2006). For å sikre organisatorisk læring sender Spesialenheten kopi av påtalevedtak til Politidirektoratet når saker har nasjonal interesse eller krever administrativ vurdering. Politidirektoratet har etablert et system for oppfølging av hendelser knyttet til politiets våpenbruk. Denne oppfølgingen omfatter både saker etterforsket av Spesialenheten og hendelser som ikke har ført til slik etterforsking. Sakene vurderes i sammenheng med annet kunnskapsgrunnlag, og det utarbeides årlige oversikter for å identifisere læringspunkter og foreslå tiltak.

Departementet vurderer at forslagene i denne proposisjonen, sammen med gjeldende regler i politiloven og våpeninstruksen, samlet sett rammer inn generell bevæpning av politiet på en god måte. Samtidig gis politiet nødvendig handlingsrom for å vurdere hva som er mest hensiktsmessig operasjonalisering av bevæpningen.

Departementet bemerker avslutningsvis at etter politiloven § 27 a kan Forsvaret etter anmodning bistå politiet i nærmere angitte situasjoner. Slik bistand er nærmere regulert i instruks om Forsvarets bistand til politiet (bistandsinstruksen). Når Forsvarets personell bistår politiet, følger det av bistandsinstruksen § 7 første ledd at de ikke kan anvende makt utover det som følger av

bistandsanmodningen og de fastsatte rammene for politiet, herunder politiloven § 6. Når politiet anmoder om bistand fra Forsvaret vurderes behovet for bevæpning av Forsvarets personell konkret for det oppdraget anmodningen gjelder. Generell bevæpning av politiet medfører ikke behov for endringer i reglene om Forsvarets bistand til politiet. Bevæpning av Forsvarets personell når de bistår politiet skal fortsatt vurderes konkret for hver anmodning.

9 Økonomiske og administrative konsekvenser

Politiet er i dag trent til å håndtere ulike situasjoner og oppdrag, både når de er ubevæpnet og når de er bevæpnet. Generell bevæpning kan likevel tenkes å medføre behov for å gjøre endringer i politiets trening og våpenopplæring, blant annet for å sikre at tilnærmingen til oppdrag og oppdragsløsningen ikke endres. Det kan også tenkes å være behov for å vurdere materiellanskaffelsene.

Forslagene antas imidlertid ikke å ha store økonomiske eller administrative konsekvenser. Eventuelle merutgifter dekkes innenfor Justis- og beredskapsdepartementets gjeldende budsjettrammer.

Departementet viser til at erfaringer fra perioder med midlertidig bevæpning ikke gir grunnlag for å trekke noen slutning om at dette har medført flere tilfeller av trussel om bruk eller bruk av skytevåpen enn i perioder uten midlertidig bevæpning. Det vises også til at erfaringene fra perioden med generell bevæpning, som omtalt i punkt 2.5, ikke gir grunnlag for å trekke noen slutning om at innføringen av generell bevæpning har medført at politiet benytter skytevåpen oftere enn tidligere. Det antas derfor at generell bevæpning ikke vil føre til noen vesentlig økning i slike saker. Det vises til omtalen i punkt 8.3 om oppfølging av saker hvor politiet har løsnet skudd.

10 Merknader til lovforslaget

Til § 6

Endringen i *femte ledd første punktum* innebærer at det lovfestes at politiet i alminnelighet skal være bevæpnet med skytevåpen i tjenesten.

Med «politiet» menes i denne sammenheng det ordinære politiet, det vil si politidistriktene og særorganer underlagt Politidirektoratet. PST, som er direkte underlagt departementet, omfattes ikke av bestemmelsen, men kan bevæpnes etter reglene i våpeninstruksen. Våpeninstruksens regler om oppdragsbevæpning gjelder fortsatt, og kan være aktuelle både for PST og for det ordinære politiet, for eksempel for tjenstepersoner som ikke er omfattet av generell bevæpning.

«I alminnelighet» gir uttrykk for at det normale er at politiet er bevæpnet med skytevåpen, samtidig som det signaliserer at ikke alt politipersonell er bevæpnet, og at ikke alle oppdrag nødvendigvis utføres med bevæpning.

Bevæpningen innebærer at skytevåpenet bæres tilgjengelig på tjenestepersonens kropp, i motsetning til eksempelvis fremskutt lagring i kjøretøy.

Med «skytevåpen» menes våpen som kan skyte ut prosjektil. Begrepet skal forstås vidt og teknologinøytralt, slik det også er definert i våpenloven § 2. Skytevåpen til bruk i politiet må for øvrig godkjennes i tråd med våpeninstruksen §§ 1-4 og 1-5.

«I tjenesten» innebærer at ordningen gjelder når en tjenesteperson er tilgjengelig i politiets tjeneste. Begrepet avgrenser mot bæring av skytevåpen i privat sammenheng, herunder på vei til og fra arbeid.

Se ellers de alminnelige merknadene punkt 8.2.

I *andre punktum* videreføres Politidirektoratets myndighet til å gi nærmere bestemmelser om omfanget av bevæpningen, men med noen justeringer. «Gir» er endret til «skal gi» for å tydeliggjøre Politidirektoratets plikt til å gi nærmere bestemmelser om omfanget av bevæpningen. Med «nærmere bestemmelser» menes føringer fra Politidirektoratet til distrikter og særorgan, for eksempel i form av instruks eller retningslinjer.

Omfanget av bevæpningen kan blant annet handle om hvilke tjenestepersoner som skal være bevæpnet, hva slags skytevåpen de skal være bevæpnet med og hvilke tjenestetyper og oppdrag mv. som kan, eventuelt bør, utføres ubevæpnet. Tjenestepersoner som omfattes må for øvrig ha gyldig våpengodkjenning, jf. våpeninstruksen § 3-1 (1).

For å tydeliggjøre at enkelte oppdrag fortsatt kan utføres ubevæpnet, presiseres det at Politidirektoratet skal gi nærmere bestemmelser om tjenestetyper og oppdrag som kan utføres ubevæpnet. Slike oppdrag kan for eksempel være polititjeneste rettet mot barn og unge, herunder i form av skolebesøk og forebyggende oppdrag, vakthold på sykehus, kontakt med pårørende eller der tjenestepersoner vitner i retten. Det kan også gis bestemmelser om at tjenestetyper og oppdrag der bevæpning vil kunne være uhensiktsmessig, upraktisk, til ulempe eller virke støtende overfor innbyggerne, kan utføres ubevæp-

net. Departementet legger til grunn at det ved utarbeidelsen av nærmere bestemmelser om når politiet kan eller bør være ubevæpnet, særlig må ses hen til hvem politiet forventer å møte i oppdraget. Det kan for eksempel være et utgangspunkt at politiet ikke er bevæpnet i møte med barn og andre sårbare personer, med mindre konkrete vurderinger i den enkelte situasjon tilsier noe annet.

Det vil være opp til politiet på taktisk og operasjonelt nivå, på bakgrunn av risikovurderinger og informasjon om det enkelte oppdrag og i tråd med bestemmelsene fra direktoratet, å vurdere om oppdrag kan eller bør utføres ubevæpnet. Den konkrete avgjørelsen må treffes i tilknytning til det enkelte oppdrag.

Se ellers de alminnelige merknadene punkt 8.3.

Justis- og beredskapsdepartementet

t i l r å r :

At Deres Majestet godkjenner og skriver under et framlagt forslag til proposisjon til Stortinget om endringer i politiloven (generell bevæpning av politiet).

Vi HARALD, Norges Konge,

s t a d f e s t e r :

Stortinget blir bedt om å gjøre vedtak til lov om endringer i politiloven (generell bevæpning av politiet) i samsvar med et vedlagt forslag.

Forslag
til lov om endringer i politiloven (generell bevæpning av politiet)

I

I lov 4. august 1995 nr. 53 om politiet gjøres følgende endringer:

§ 6 femte ledd skal lyde:

Politiet skal i alminnelighet være bevæpnet med skytevåpen i tjenesten. Politidirektoratet *skal gi* nærmere bestemmelser om omfanget av bevæpningen, herunder *om tjenestetyper og oppdrag som kan utføres ubevæpnet*.

II

Loven gjelder fra den tiden Kongen bestemmer.

Departementenes sikkerhets- og serviceorganisasjon

SVANEMERKET

Trykksak
2041 0446